

строители на цигулки, произходяща отъ Пиаченца, отъ които най-известни сж: **Лоренцо**, ученикъ на Страдивариусъ, живѣлъ презъ втората половина на XVIII и първата половина на XVIII ст. въ Милано, и неговиятъ синъ **Джовани Батиста**, живѣлъ въ Турино, кждето и умрѣлъ презъ 1785. Инструментитѣ Г. иматъ отлична изработка, но тонътъ на 3-та имъ струна е малко тъменъ, поради което се ценятъ значително по-ниско отъ тѣзи на Амати, Страдивариусъ и Гварнериусъ.

Гварнериусъ, Андреа — Guarnerius, Andrea — родоначалникъ на прочутата фамилия майстори-строители на цигулки отъ Кремона (Италия), род. 1626, умр. 7 дек. 1698, ученикъ на Амати и учителъ на Страдивариусъ. Най-хубавитѣ свои инструменти е създалъ между 1670 и 1685, съ името: „*Andreas Guarnerius fecit Cremonae sub titulo Sancte Theresiae*“. Неговитѣ двама синове: **Пиетро Джовани**, род. 1655 г., работилъ, отначало въ Кремона и после пренесълъ работилницитѣ си въ Падуга, и **Джузепе Батиста** (1666—1739), чиито инструменти носятъ етикета: „*Joseph Guarnerius Andreae Filius fecit Cremonae sub titulo Sancte Theresiae*“ сж работили по размѣритѣ на баща си, а отчасти и по Страдивариусъ, и неговиятъ внукъ — най-прочутиятъ Г. — **Джузепе Антонио**, ученикъ (навѣрно) и после съперникъ на Страдивариусъ, род. 1687, умр. 1745. Най-хубавитѣ си инструменти създалъ между 1720 и 1740, носящи етикета и знака I. H. S., поради което е билъ нареченъ „*Guiseppe del Gesù*“. Заради разпуснатия животъ, който е водилъ, той попада въ затвора, и инструментитѣ, които е работилъ въ това време (по причина на липса на доброкачественъ материалъ) сж отъ много по-долно качество. Инструментитѣ на Дж. А. Г. се славятъ съ своя красивъ, чистъ и мощенъ тонъ, и носятъ надписъ: „*Joseph Guarnerius, Andrea Nepos Cremonae 17 — J. H. S.*“.

Гвидо, д'Ареццо — Guido, d'Arezzo (G. Aretinus) — знаменитиятъ изобретателъ на сегашната нотна система (линейна), род. около 995, споредъ повечето историци въ Ареццо (Тоскана), а споредъ по-нови изследвания — въ околноститѣ на Парижъ,

дето билъ възпитанъ въ единъ манастиръ, и отдето отива въ Помпоза при Ферара. Тукъ той, като бенедиктински монахъ, направя своитѣ изобретения и, преподавайки по своята метода на пѣние — възбужда завистта на своитѣ събратя, та бива принуденъ да се пресели въ бенедиктинския манастиръ при Ареццо. Отъ тукъ неговитѣ изнамирания ставатъ известни на широкъ кръгъ, и бива повиканъ въ Римъ отъ папа Йоанъ XIX — за да го посвети въ своята пѣвческа метода, която той, одобрявайки, препоръчва на църквата. Споредъ едни известия, отъ Римъ Г. се връща въ Помпоза, а споредъ други — отива въ манастира при Авелана, кждето — като егуменъ на сщия — умира на 17 май 1050 г. Най-голѣмата заслуга на Г. д. А. е въвеждането на линейната система и използването на междиннитѣ разстояния при нотирането, и откриването на Г (Самта) като най-низкъ тонъ. Други заслуги, като: изнамирането на клавира, на солмизацията, на диафонията и на мензурнитѣ ноти, сж спорни, а теорията на *Occursus*'a за едновременното водене на гласоветѣ при заключенията въ многогласната фраза той, споредъ Римана, само е формулиралъ наново. Въ своитѣ трактати Г. излага колебливата въ негово време теория на музиката — въ една проста и здрава система.

Гвидова ржка — хармонична ржка, ит. *mano harmonica*, лат. *manus*, е едно изобретение, приписвано на Гвидо, въроятнo по-късно направено, за по-лесно изучаване на солмизацията (старата система) — състояще се въ това, че на колѣнцата (ставитѣ) и върховетѣ на прѣститѣ на лѣвата ржка сж означавали единъ отъ 20-тѣ тонове на тогавашната система (Г-^е), започвайки (съ Г) отъ палеца, напрѣки върху ржката — до горе на малкия прѣстъ, покрай (около) върховетѣ на другитѣ прѣсти, последолу на показалеца, покривайки всички стави, като ^е оставяло да виси на върха на срѣдния прѣстъ.

Гебауеръ, Йоханъ Кристианъ — Gebauer, Johann Christian — пиа-